

Arrest

nr. 217 589 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, L.M.A., verklaart op 10 februari 2011 België te zijn binnengekomen. Tweede verzoeker, Z.A., verklaart op 25 oktober 2011 België te zijn binnengekomen. Verzoekers dienden op 13 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij een aangetekende brief van 11 september 2018 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoeker, L.M.A., luidt als volgt:

Er vond op 25 juni 2018, van 12u19 tot 12u52 en van 14u08 tot 18u15, een persoonlijk onderhoud plaats waarbij u werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Luzeyemo Ndolao loco meester Mir Baz, was gedurende de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent geboren in het district Andkhoy, gelegen in de provincie Faryab. U woonde er tot de zesde graad.

Vervolgens bent u met uw ouders verhuisd naar het dorp Jamal Agha, gelegen in het district Kohestan 2 in de provincie Kapisa, waar u zes jaar verbleef. Hierna vluchtte u omwille van de gevechten met de mujahedin naar Peshawar in Pakistan. Ongeveer acht à negen jaar later keerde u terug naar Jamal Agha in Kapisa en huwde er met A. Vervolgens keerde u met uw echtgenote terug naar Peshawar waar twee van uw kinderen werden geboren. Na drie jaar in Pakistan te hebben verbleven, keerde u in 1992 samen met uw gezin terug naar Jamal Agha in Kapisa. In 1996 kwamen uw echtgenote, drie zonen en uw dochter er om het leven bij een mortieraanval van de taliban. Hierna keerde u met uw enige overgebleven zoon, Z.A. (...) ; O.V. (...) terug naar Pakistan.

Rond 2006 keerde u zonder uw zoon Z.A. terug naar Afghanistan en begon er in de hoofdstad Kabul te werken als kok. Begin 2009 begon u in Kabul te werken als kok in het huis van Y.K., de neef van de toenmalige president H.K. en toenmalig deputy van de Afghaanse inlichtingendienst NDS (National Directorate of Security). Twee jaar nadat u van Pakistan naar Kabul verhuisde, kwam uw zoon u in Kabul vervoegen. Hij begon te werken als ober in het huis van Y.K..

Op een dag kwamen de ouderen van uw dorp naar het huis van Y.K. Ze zeiden u dat A.B., een broer van uw overleden echtgenote die tot 2001 een talib was geweest, was gearresteerd nadat hij met twee anderen rond 1 uur 's nachts met vuurwapens was gevat. Ze zeiden dat A.B. geen talib meer was en dat ze voor hem garant stonden. Ze vroegen u om aan uw baas Y.K. te vragen hem vrij te laten. Dit deed u. Hierna belde Y.K. het hoofd van de NDS van Kapisa op en zei hem dat A.B. geen talib was maar iemand van de autoriteiten die undercover tussen de taliban was. Hierop werd A.B. vrijgelaten.

Een jaar later was u op een huwelijksceremonie in Kohestan waar A.B. u aansprak. Hij zei u dat hij een talib was en vroeg u om vergif in het eten te doen van Y.K. en zijn personeel waarna hij en zijn collega's de woning zouden binnenvallen. U zou er 30.000 dollar voor krijgen. Uit angst zei u hem dat u erover zou nadenken. A.B. zei u dat hij u twee of drie dagen later zou terugbellen.

Hierna ging u terug naar Kabul en vertelde u Y.K. hierover. Y.K. bracht op zijn beurt het hoofd van de NDS van Kapisa hiervan op de hoogte. Wanneer A.B. u opbelde, zei u hem dat u het druk had en dat u nog aan het nadenken was. Een maand na de huwelijksceremonie waarop u A.B. ontmoette werd hij opnieuw gearresteerd.

Vervolgens werd u telkens één keer opgebeld door een broer van A.B., een neef van A.B. die ook een talib is en door een u onbekende talib. De broer van A.B. zei u dat A.B. opnieuw was gearresteerd en dat ze hem ervan verdachten een talib te zijn. U zei hem dat u uw best zou doen om iets te regelen. De neef van A.B. die een talib is en de onbekende talib gaven u de schuld van de arrestatie van A.B. en bedreigden u.

Twee maanden na de tweede arrestatie van A.B. verliet u Afghanistan en vloog u op 27 juli 2010 van Kabul naar het Verenigd Koninkrijk waar Y.K. voor u een job had geregeld als kok in de Afghaanse ambassade.

Negen of tien maanden later ging u naar België waar u als kok in de Afghaanse ambassade in Brussel begon te werken. Uw zoon reisde in 2011 van Afghanistan naar België en begon er eveneens in de Afghaanse ambassade in Brussel te werken als ongewapende bewaker.

Op de ambassade in Brussel werden de arbeidsvoorwaarden zoals neergeschreven in de contracten van u en uw zoon niet altijd gerespecteerd. Ongeveer een maand nadat u en uw zoon zich gedwongen voelden om er jullie ontslag te geven, dienden jullie op 13 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in België in.

A.B. is intussen veroordeeld tot 20 jaar cel. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban, de familie van uw schoonbroer A.B. en de neef van hem die talib is. Uw familieleden die in Mazar-e Sharif wonen, hebben geen problemen gekend met hen.

Na uw vertrek uit Afghanistan in 2010 bent u nog zeven keer teruggekeerd naar Afghanistan om uw moeder te bezoeken.

U legt volgende documenten neer: twee Afgaanse dienstpaspoorten op uw naam met afgiftedata 13.03.2010 en 08.01.2014, een e-mail dd. 26.03.2018 met daarin een medisch attest op uw naam dd. 23.03.2018 om uw afwezigheid op het geplande persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 22.03.2018 te verantwoorden, een kopie van een salarisrooster voor lokale werknemers, een kleurenkopie van een taskara op uw naam, een document van de Afgaanse ambassade in België op uw naam en een kopie van een bijzondere identiteitskaart van België op uw naam.

Op 9 augustus 2018 ontving het CGVS een e-mail van uw advocaat met daarin opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw verklaring dat u in Kabul 18 maanden lang heeft gewerkt als kok voor Y.K., de neef van de toenmalige president H.K. (CGVS, p. 10), niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook uw zoon slaagde er niet in zijn voorgehouden werk als ober voor Y.K. in Kabul aannemelijk te maken (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 12).

Zo moet gewezen worden op een aantal onwetendheden die naar boven kwamen tijdens uw persoonlijk onderhoud betreffende R., uw vriend en vroegere klasgenoot die ervoor zorgde dat u de job bij Y.K. kreeg (CGVS, p. 6 & 12). Meer bepaald kent u de volledige naam van R. niet (CGVS, p. 13). Ook weet u weinig over het werk van R. U verklaart dat hij voor de lokale autoriteiten werkt in Wazir Akbar Khan, maar wanneer tot tweemaal toe gevraagd wordt wat hij exact voor de lokale autoriteiten doet, komt u niet verder dan te stellen “zoals afspraken van gouverneurs en zo” en “ik heb het hem niet gevraagd, hoe weet ik het, hij had een hoge post bij de lokale autoriteiten en een hoog salaris ook” (CGVS, p. 12 & 13). Tevens weet u niet wat de exacte band is tussen R. en Y.K. Immers, wanneer u deze vraag wordt gesteld, antwoordt u dat ze misschien een soort relatie hebben, dat u het nooit gevraagd heeft en dat ze van dezelfde stam langs moederskant zijn (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens gevraagd wordt op welke manier ze misschien een soort relatie hebben, komt u niet verder dan te verklaren dat u denkt dat ze dichte verwanten zijn, een soort neven, maar dat u niet 100% zeker kunt zeggen dat ze neven zijn, maar dat u 90% zeker bent dat ze neven zijn want ze vertrouwen elkaar erg (CGVS, p. 13). Bovenstaande onwetendheden over R. zijn opmerkelijk aangezien hij uw vriend en klasgenoot was en u een tijdje voor R. kookte (CGVS, p. 6 & 12).

Ook moet worden opgemerkt dat u een aantal zaken niet weet over Y.K. Zo weet u niet wat de naam van zijn vader is, noch kent u de namen van zijn echtgenote en zijn twee zonen (CGVS, p. 11 & 12). Tevens weet u niet wat het beroep van Y.K. is op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 25 juni 2018 (CGVS, p. 11). Deze onwetendheden zijn des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat Y.K. iedere vrijdag gedurende twee à drie uur met u samenzat en dat Y.K. u beschouwde als een lid van het huis waardoor u niet meer werd gefouilleerd wanneer u zijn woning betrad (CGVS, p. 10).

De vaststelling dat u een aantal zaken wel weet over Y.K. – zo weet u dat hij deputy van NDS was, weet u dat hij de neef van H.K. is, kent u de namen van de twee broers van Y.K. en weet u dat hij in Quetta heeft gewoond (CGVS, p. 10 & 12) – doet geen afbreuk aan bovenstaande onwetendheden. De vaststelling dat deze feiten eenvoudig op het internet terug te vinden zijn (zie administratief dossier), doet vermoeden dat uw tentoongestelde kennis ingestudeerd is.

Daarenboven heeft u geen enkel tastbaar bewijs dat kan aantonen dat u voor Y.K. heeft gewerkt (CGVS, p. 19). Zo heeft u geen foto's van u en Y.K. samen (CGVS, p. 19). Ook uw zoon Z.A. gaf aan geen bewijzen te hebben die kunnen aantonen dat hij voor Y.K. heeft gewerkt (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 14). Hij is evenmin in het bezit van foto's waarop hij samen met Y.K. te zien zou zijn (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 14).

Op 13 augustus 2018 heeft uw advocaat Mir Baz nog opmerkingen van u doorgemailed betreffende het persoonlijk onderhoud dd. 25 juni 2018. In deze e-mail verklaart u met betrekking tot het ontbreken van foto's met Y.K. dat u zelfs met de Afghaanse ambassadeur in België en Londen geen foto's heeft en dat dit niet wil zeggen dat u niet in ambassades heeft gewerkt (zie administratief dossier). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat uw werk voor de Afghaanse ambassades in Londen en Brussel geloofwaardig wordt geacht omdat uw verklaringen hieromtrent aannemelijk zijn en u hierover verschillende documenten heeft neergelegd die deze tewerkstellingen aantonen (zie infra). Echter, in het kader van uw verklaarde werk als kok voor Y.K. zijn uw verklaringen allerm minst overtuigend en heeft u geen enkel begin van bewijs neergelegd (zie supra).

Aangezien uw verklaarde tewerkstelling als kok voor Y.K. een essentieel element betreft in het kader van uw asielrelaas wordt de geloofwaardigheid van uw daaruit volgende problemen met A.B. en de taliban (CGVS, p. 20 & 27) reeds ernstig ondermijnd.

Betreffende uw verklaarde problemen an sich moet bovendien gewezen worden op onderstaande opmerkingen waardoor uw verklaarde problemen niet aannemelijk werden bevonden.

Zo is het opmerkelijk dat u na de eerste arrestatie van A.B. zonder meer ingaat op de vraag van de dorpsouderen om hem via Y.K. vrij te krijgen. Meer bepaald heeft u niemand gevraagd wat de verklaring van A.B. zelf was voor het feit dat hij midden in de nacht met twee anderen werd gevat met wapens (CGVS, p. 23). Uw verklaringen dat u het niet wilde weten en dat normale mensen die vijandschap hadden steeds gewapend zijn tijdens de nacht (CGVS, p. 23), doen geen afbreuk hieraan. Des te opmerkelijker is dit nalaten aangezien u verklaart dat A.B. voor 2001 al talib is geweest en dat u de taliban - ook al was het uw eigen bloed - begon te haten nadat uw gezin door hen was gedood en u het contact met de familie van uw overleden echtgenote stopzette (CGVS, p. 21 & 24). U gaf daarbij eveneens te kennen dat A.B. veel wrede daden had begaan tijdens het regime van de taliban (CGVS, p. 23). Dit indachtig is het zeer vreemd dat u het opnam voor A.B. zonder bijkomende vragen te stellen en u er via Y.K. voor zorgde dat hij vrijgelaten werd.

Ook het gedrag van A.B. op de huwelijksceremonie een jaar na zijn vrijlating is uiterst opmerkelijk. Zo bekende hij er aan u dat hij een talib is en vroeg u om vergif in het eten van Y.K. en zijn bewakers te mengen (CGVS, p. 24). Dit terwijl u voor deze huwelijksceremonie helemaal geen contact had met A.B. (CGVS, p. 24). Het is zeer vreemd dat A.B. dergelijke zwaarwichtige ontboezemingen doet tegenover u die voordien geen contact met hem had en wiens echtgenote en vier kinderen om het leven waren gekomen door de taliban waarna u contact met uw schoonfamilie tot een minimum beperkte.

Bovendien heeft u geen enkel tastbaar bewijs dat het bestaan van A.B. kan aantonen, laat staan tastbaar bewijs dat A.B. een talib was en een gevangenisstraf van 20 jaar heeft gekregen (CGVS, p. 28 & 29).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw zoon Z.A. pas 16 maanden na u Afghanistan heeft verlaten. Immers, uit de stempels in uw Afgaans dienstpaspoot dd. 11.03.2010 blijkt dat u op 27 juli 2010 in Heathrow - een luchthaven in het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier) - aankwam (document 1). Uw zoon verklaart dat hij tot november 2011 in Kabul was (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 6). Dit blijkt ook uit zijn Afgaans dienstpaspoot dd. 30.07.2011 waarin stempels bevestigen dat uw zoon op 27 november 2011 met het vliegtuig vertrok uit Afghanistan en de volgende dag landde in België (zie administratief dossier). De vaststelling dat uw zoon – die dezelfde asielmotieven aanhaalt als u (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 16) – pas 16 maanden na u Afghanistan heeft verlaten, ondermijnt de ernst van jullie verklaarde vrees.

Wat ook de ernst van uw verklaarde vrees ernstig ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw vertrek uit Afghanistan in 2010 nog zeven keer gedurende verschillende weken vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan. Zo blijkt uit de stempels in uw twee dienstpaspooten dat u van 18 juli 2011 tot 22 augustus 2011, van 23 februari 2012 tot 6 maart 2012, van 21 oktober 2012 tot 16 november 2012, van 11 oktober 2013 tot 16 november 2013, van 19 september 2014 tot 18 oktober 2014, van 28 oktober 2016 tot 14 november 2016 en van 18 november 2016 tot 27 november 2016 in Afghanistan verbleven heeft (document 1). Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze uw verklaarde vrees ten opzichte van Afghanistan. Uw verklaring dat u steeds van Kabul doorvloog naar Mazar-e Sharif om van daar met de wagen naar Faryab te reizen (CGVS, p. 8-9), verandert helemaal niets aan bovenstaande vaststelling (CGVS, p. 8-9). De vaststelling dat u zeven keer naar Afghanistan bent teruggekeerd staat immers haaks op uw eigen verklaringen dat de taliban overal in Afghanistan zijn en dat ze, waar u ook zou zijn, te weten zouden komen dat u bent teruggekeerd en u een doelwit zou worden (CGVS, p. 30). Bovendien blijkt uit de stempels in uw meest recente dienstpaspoot dat u zich in november 2016 op totaal andere locaties in Afghanistan hebt bevonden. Op 14 november 2016 stak u immers met de auto de grens met Pakistan over vanuit Torkham in de provincie Nangarhar. Vier dagen later reed u via dezelfde grensovergang Afghanistan opnieuw binnen met de wagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Torkham zich aan de oostkant van Afghanistan bevindt, terwijl Faryab, waar u zich tijdens uw bezoeken aan uw thuisland steeds zou hebben bevonden, zich in het noorden bevindt en aan Turkmenistan grenst. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw voorgehouden vrees ten opzichte van Afghanistan.

Ook de vaststelling dat uw zoon Z.A. - die dezelfde asielmotieven als u aanhaalt - van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 vrijwillig in Afghanistan verbleven heeft (zie administratief dossier), ondermijnt verder de ernst van de door jullie aangehaalde vrees. Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat hij toen in de stad Mazar-e Sharif in het huis van zijn echtgenote, die de dochter van uw broer is, heeft verbleven (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 7, 8 & 10).

Tevens moet worden opgemerkt dat u – na verschillende keren te hebben gevraagd of uw familieleden in Afghanistan problemen met uw vervolgers hebben gekend – geen enkel concreet voorbeeld aanhaalt waaruit blijkt dat uw familieleden in Afghanistan enige problemen met uw vervolgers zouden hebben gekend. U komt namelijk niet verder dan te stellen dat ze jullie pijn zullen doen met de dochter van uw broer - die tevens uw schoondochter is - indien ze het kunnen, dat u uw schoondochter verbiedt ergens naartoe te gaan en dat ze niet veel serieuze vijandschap tegenover dit meisje en uw broers hebben (CGVS, p. 28). Ook dit ondermijnt uw verklaarde actuele vrees.

In verband met uw opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud dd. 25 juni 2018 die uw advocaat op 13 augustus 2018 mailde, moet worden vastgesteld dat u hierin stelt dat uw familieleden in Mazar-e Sharif wonen, dat niemand weet waar ze wonen en dat ze niet werden gevisieerd door de taliban omdat die het enkel op u gemunt hebben en niet op uw familie (zie administratief dossier). Deze verklaring valt evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw hierboven reeds geciteerde verklaring dat de taliban - indien ze het kunnen – jullie pijn zullen doen met uw schoondochter (CGVS, p. 28).

Zelfs indien de voorgehouden tewerkstelling van u en uw zoon voor Y.K. geloofwaardig zou worden geacht, quod non, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om jullie de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van jullie tewerkstelling voor Y.K. in Kabul (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat jullie deze werkzaamheden gestaakt hebben en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u en uw zoon – u begon begin 2009 als kok voor Y.K. te werken en u heeft dit werk 18 maanden gedaan (CGVS, p. 6 & 10), uw zoon werkte er van 2009 tot eind 2011 als ober (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 12) - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64).

Het risico om in de Afghaanse stad Mazar-e Sharif, waar jullie over een intern vluchtalternatief beschikken (cfr infra), door uw belagers te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Immers, er kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen met uw schoonbroer A.B. (zie supra).

Bovenstaande redenering geldt eveneens voor het - wel geloofwaardig geachte - werk dat u en uw zoon respectievelijk als kok en bewaker jarenlang hebben verricht op de Afghaanse ambassades in het Verenigd Koninkrijk en Brussel en dat op zich evenmin volstaat om jullie de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u geen concrete vrees aanhaalt omtrent uw werk als kok in deze Afghaanse ambassades. Immers, wanneer deze vraag u verschillende keren wordt gesteld, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw verklaarde problemen met uw schoonfamilie waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten en te stellen dat de protection officer weet wat de taliban met een ordinaire mens doen wanneer ze hem vatten en dat u een populaire persoon bent (CGVS, p. 30). Echter, u heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de taliban op de hoogte zouden zijn dat u als kok voor deze ambassades heeft gewerkt.

Ook uw zoon haalt op geen enkel moment een concrete vrees aan omwille van zijn werk als bewaker in de Afghaanse ambassade in geval van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Immers, wanneer hem deze vraag wordt gesteld, stelt hij dat dit geen problemen voor hem zal veroorzaken en verwijst hij vervolgens naar zijn voorgehouden problemen met A.B. waardoor hij een doelwit van de taliban zou worden (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 19). Ook wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud deze vraag opnieuw wordt gesteld omdat hij aangaf dat hij het niet goed had begrepen, verklaarde uw zoon louter A.B. en andere talibs te vrezen (CGVS, p. 20). Wanneer hierna werd gevraagd waarom hij door zijn werk in België problemen zou krijgen met A.B., greep hij echter opnieuw terug naar zijn eerder verklaarde problemen en stelde hij dat de taliban zich zouden wreken op zijn vader omdat het zijn schuld was dat A.B. in de gevangenis terecht was gekomen (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 20). Bovendien heeft uw zoon op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de taliban ervan op de hoogte zouden zijn dat hij als bewaker voor de Afghaanse ambassade in België heeft gewerkt.

Voorts moet worden opgemerkt dat uit uw voorgelegde documenten blijkt dat u en uw zoon hoogstwaarschijnlijk al langer zijn gestopt met jullie werk bij de Afghaanse ambassade in Brussel dan jullie voorhouden. Zo verklaart u dat u en uw zoon ongeveer een maand voor jullie verzoek om internationale bescherming dd. 13 september 2017 zich gedwongen voelden om ontslag te nemen op de Afghaanse ambassade in België (CGVS, p. 17). Wanneer op het CGVS gevraagd wordt of u documenten heeft die aantonen dat u gestopt bent met uw werk voor de Afghaanse ambassade, bevestigt u dit en stelt u dat u dit document bent vergeten mee te brengen, maar dat uw zoon het document zal zoeken (CGVS, p. 14). Even later stelt u dat aan u een ontslagbrief werd gegeven maar niet aan uw zoon (CGVS, p. 19). Op 2 juli 2018 ontving het CGVS een document van de Afghaanse ambassade in België op uw naam. Echter, op dit document is vermeld dat uw contract afliep op 31 januari 2017 en dat u uw laatste salaris op 2 februari 2017 ontving (document 6). Ook in het vakje "nieuwe job" werd niets ingevuld (document 6). Bijgevolg kan dit document beschouwd worden als het document in verband met uw ontslag bij de Afghaanse ambassade in België dat u verklaart in handen te hebben. Aangezien u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 13 september 2017 en uit het neergelegde document blijkt dat u reeds op 31 januari 2017 bent gestopt met uw werk bij de Afghaanse ambassade, is uw verklaring dat u en uw zoon ongeveer een maand voor jullie verzoek om internationale bescherming jullie ontslag hebben gegeven, incorrect. De vaststelling dat u en uw zoon pas zeven maanden na jullie ontslag op de Afghaanse ambassade in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaarde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Jullie verklaringen dat jullie nog een visum hadden tot 2019 (CGVS, p. 17 ; CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 5), kan de vaststelling van het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming niet verschonen. Er kan immers worden verwacht dat u dit onmiddellijk doet.

Ook de kopie van een salarisrooster voor lokale werknemers toont aan dat u maar tot 31 januari 2017 voor de Afghaanse ambassade in België heeft gewerkt. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat u op dit document enkel heeft getekend voor de "januari module" tot 12 dalwa 1395 en niet meer voor de "februari module". Uit de objectieve beschikbare informatie blijkt dat 12 dalwa 1395 overeenkomt met 31 januari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Uw zoon heeft op dit document nog wel getekend voor de "februari module" tot 10 hut 1395, hetgeen overeenkomt met 28 februari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier).

Aangezien u verklaart dat u ongeveer vier dagen voor uw zoon bent gestopt met werken op de Afghaanse ambassade in België (CGVS, p. 17) en uw zoon verklaart dat u één of anderhalve maand voor hem bent ontslagen op de ambassade (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 9), is het niet aannemelijk dat uw zoon nog na 10 hut 1395 – ofte 28 februari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender - voor de Afghaanse ambassade heeft gewerkt.

In verband met uw opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud dd. 25 juni 2018 die uw advocaat op 13 augustus 2018 mailde, moet worden vastgesteld dat u hierin stelt jullie vaste medewerkers van de ambassade waren, dat jullie dachten dat jullie nooit meer naar Afghanistan moesten terugkeren en dat jullie daarom niet direct asiel hebben aangevraagd (zie administratief dossier). Ook stelt u in deze e-mail dat jullie werden gedwongen om ontslag te nemen en dat daarom jullie leven in gevaar was bij terugkeer (zie administratief dossier). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er u en uw zoon helemaal niet wordt verweten dat jullie niet meteen na aankomst in België in 2011 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Wat jullie wel wordt verweten is de vaststelling dat u en uw zoon pas zeven maanden na jullie ontslag op de Afghaanse ambassade in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. In verband met jullie verklaring dat jullie dachten dat jullie nooit meer naar Afghanistan moesten terugkeren, moet bovendien worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Afghanistan in 2010 nog zeven keer gedurende meerdere weken vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan en dat uw zoon Z.A. van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 vrijwillig in Afghanistan – meer bepaald Mazare Sharif - heeft verbleven (zie supra).

In verband met de verwijzing van uw advocaat in de e-mail dd. 13 augustus 2018 naar het arrest 199444 dd. 8 februari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van het CGVS werd hervormd, moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek om internationale bescherming dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het

gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif en hierbij verwijst naar het feit dat u er familie heeft, dat de taliban overal in Afghanistan zijn, dat u een doelwit bent waar u ook zal zijn en dat u niet het gevoel heeft dat u vrede heeft op een van die plekken daar (CGVS, p. 30), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam bent geweest als kok voor Y.K. en voor de Afghaanse ambassades in het Verenigd Koninkrijk en België maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt.

Immers, u heeft verschillende familieleden die in Mazar-e Sharif wonen en u heeft nog steeds contact met hen. Er wordt zelfs vermoed dat u meer familieleden in Mazar-e Sharif heeft dan u laat uitschijnen. Meer bepaald liet u in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u slechts één broer, G.M., en één zus, B.G., heeft (verklaring DVZ, punt 17). Ook wanneer op het CGVS gevraagd wordt of u één broer, G.M., en één zus, B.G., heeft, bevestigt u dit (CGVS, p. 14). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij drie ooms langs vaderskant en twee tantes langs vaderskant heeft (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 11). Dit houdt in dat u drie broers en twee zussen heeft. Meer bepaald heten zijn ooms langs vaderskant G.A., J.A. en Q.S.M. en heten zijn tantes langs vaderskant B.G. en Q.G. (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 11, 14 & 18 & notities tolk bij CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2016). Het feit dat uw zoon sinds 2009 of 2010 epilepsie heeft en sindsdien klaagt over geheugenproblemen waarbij hij moeite heeft om nieuwe informatie te onthouden (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 4), kan bovenstaande inconsistentie niet weerleggen. Het betreft namelijk geen vergetelheid in hoofde van uw zoon. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw zoon in staat is om zijn verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen, met de daarbij horende data (zie bijvoorbeeld CGVS zoon dd. 25 juni 2018, p. 6 & 16).

Ook moeten er opmerkingen worden gemaakt over uw verklaring dat uw zus B.G. in Deh Dadi, een verafgelegen dorp in Mazar, woont (CGVS, p. 14). Uit de objectief beschikbare informatie blijkt immers dat Deh Dadi slechts 15 kilometer van de stad Mazar-e Sharif verwijderd ligt. Bovendien verklaart uw zoon dat zijn paternale ooms in Mazar - dit is de afkorting gebruikt voor Mazar-e Sharif (zie administratief dossier) - wonen (CGVS zoon dd. 25.06.2018, p. 11). Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt vermoed dat u drie broers en twee zussen heeft en dat al uw broers en minstens één zus van u in Mazar-e Sharif wonen. Bijgevolg heeft u een uitgebreid familiaal netwerk in Mazar-e Sharif waar u op kunt terugvallen. U en uw zoon hebben namelijk nog steeds contact met uw verwanten (CGVS, p. 16 ; CGVS zoon dd. 25.06.2018, p. 11). Daarbij dient er nogmaals op te worden gewezen dat uw zoon van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 in de stad Mazar-e Sharif in het huis van zijn echtgenote, die de dochter van uw broer is, heeft verbleven (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 7, 8 & 10).

Bovendien keerde u na 2010 nog zeven keer terug naar Afghanistan (zie supra) en u verklaart dat u die keren van Kabul naar Mazar-e Sharif gevlogen bent en vervolgens naar Faryab bent gereisd (CGVS, p. 9).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen. De kleurenkopie van een taskara op uw naam en de kopie van een bijzondere identiteitskaart van België op uw naam bevatten enkel informatie betreffende uw identiteit die niet meteen ter discussie staat. De e-mail dd. 26.03.2018 met daarin een medisch attest op uw naam dd. 23.03.2018 om uw afwezigheid op het geplande persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 22.03.2018 te verantwoorden, vermeldt enkel dat u niet naar het CGVS kon komen op 22 maart 2018 omdat u die dag bij uw ziek kind moest blijven.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in het kader van het verzoek van uw zoon, Z.A. ((...); O.V. (...)), door het CGVS werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van de tweede verzoeker luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 13/09/2017

Overdracht CGVS: 11/10/2017

Er vond op 25 juni 2018, van 9u25 tot 12u16, een persoonlijk onderhoud plaats waarbij u werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Luzeyemo Ndolao loco meester Mir Baz, was van 9u25 tot 9u28 en van 9u31 tot 12u16 op het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent geboren in Pakistan waar u tot 2008 woonde. Daarna ging u naar de Afghaanse hoofdstad Kabul waar u samen met uw vader, L.M.A. (...) ; O.V. (...)) werkte in het huis van Y.K., de neef van de toenmalige president H.K.. U werkte er als ober, uw vader werkte er als kok.

Op een dag heeft A.B., uw oom langs moederskant die een talib is, iets gevraagd aan uw vader tijdens een huwelijksceremonie. Uw vader weigerde. U weet niet wat hij aan uw vader vroeg. A.B. belandde in de gevangenis en zijn collega's bij de taliban bedreigden vervolgens uw vader per telefoon. Ze gaven uw vader de schuld van het feit dat A.B. in de gevangenis zit en zeiden dat ze hem zouden wreken. A.B. werd veroordeeld tot 20 jaar cel.

Meer kunt u niet vertellen over de problemen met A.B. en de taliban omdat uw vader u hiervan niet op de hoogte brengt omdat u aan epilepsie lijdt.

U heeft zelf geen problemen in Afghanistan gekend.

Enkele maanden nadat A.B. iets aan uw vader had gevraagd, verliet uw vader Afghanistan en reisde hij door naar het Verenigd Koninkrijk waar hij als kok begon te werken in de Afghaanse ambassade. Na ongeveer een jaar in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven, reisde uw vader naar België waar hij begon te werken als kok voor de Afghaanse ambassade.

Op 27 november 2011, ongeveer tweeënhalf jaar nadat uw vader op de huwelijksceremonie was aangesproken door A.B., verliet u Afghanistan per vliegtuig. Op 28 november 2011 kwam u aan in België. Ook u begon hier te werken in de Afghaanse ambassade, meer bepaald als ongewapende bewaker.

Op 12 juli 2013 keerde u terug naar Afghanistan om er religieus met F., de dochter van uw oom langs vaderskant, te huwen. U bleef toen gedurende één maand, meer bepaald tot 14 augustus 2013, in de stad Mazare Sharif bij uw echtgenote.

In 2017 werden u en uw vader ontslagen door de Afghaanse ambassadeur. Uw vader werd ongeveer een maand voor u ontslagen.

Op 13 september 2017 dienden uw vader en u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u een doelwit te worden van de taliban omwille van de arrestatie A.B. nadat uw vader met hem weigerde samen te werken.

Tevens verklaart u dat u niet terug kunt keren naar Afghanistan omwille van uw epilepsie. Meer bepaald stelt u dat de dokters en de medicatie in Afghanistan niet goed zijn en dat u hier iedere zeven maanden naar de dokter gaat voor een check up. U werd in Afghanistan behandeld voor uw epilepsie, maar de medicatie die u er werd voorgeschreven had geen effect op u.

U legt volgende documenten neer: een Afghaans dienstpaspoort op uw naam afgegeven op 30.07.2011, kopieën van twee bijzondere identiteitskaarten van België op uw naam, een e-mail dd. 26.03.2018 met

daarin een medisch attest op uw naam dd. 23.03.2018 om uw afwezigheid op het geplande persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 22.03.2018 te verantwoorden, een taskara op uw naam zonder foto, een kopie van een brief dd. 22.06.2018 in verband met een opleiding die u in Molenbeek volgt en een bundel medische attesten waarmee u uw epilepsie en uw geheugenproblemen wilt aantonen.

Op 9 augustus 2018 ontving het CGVS een e-mail van uw advocaat met daarin opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde bundel medische attesten (document 7) blijkt immers dat u aan epilepsie lijdt en klaagt over geheugenproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, werden de vragen gesteld door een protection officer die gespecialiseerd is in het horen van kwetsbare personen, werden de vragen aangepast en werd bij het beoordelen van uw antwoorden rekening gehouden met uw medische problematiek en uw verklaring dat uw vader u niet alles vertelt omwille van uw epilepsie (CGVS, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich grotendeels steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw vader, L.M.A. ((...); O.V. (...)), werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing eerste verzoeker, L.M.A.]

In verband met uw verklaring dat u niet terug kunt keren naar Afghanistan omwille van uw epilepsie omdat de dokters en de medicatie in Afghanistan niet goed zijn en omdat u hier iedere zeven maanden naar de dokter gaat voor een check up (CGVS, p. 19), dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk werd behandeld in Afghanistan (CGVS, p. 20). Ook uw vader stelt dat er een MRI-scan van uw hersenen werd gemaakt in Kabul en dat u medicatie in Afghanistan kreeg (CGVS vader L.M.A. dd. 25.06.2018, p. 4). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen in Afghanistan (zie supra), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in 2009 niet naar buiten mocht in Afghanistan omwille van de problemen waardoor u geen medische behandeling kreeg (CGVS, p. 4, 5 & 19). Overigens dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif en hierbij verwijst naar het feit dat de taliban u waar dan ook zouden vinden (CGVS, p. 20), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat

verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam bent geweest als ober voor Y.K. en als ongewapende bewaker voor de Afghaanse ambassade in België maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt.

Immers, u heeft verschillende familieleden die in Mazar-e Sharif wonen. Meer bepaald stelt u dat u drie ooms langs vaderskant en twee tantes langs vaderskant heeft en dat uw ooms langs vaderskant in Mazar-e Sharif wonen (CGVS, p. 11). Bovendien heeft u nog contact met uw ooms langs vaderskant (CGVS, p. 11). Ook uw echtgenote, die de dochter is van uw oom langs vaderskant, verblijft tot op heden in Mazar-e Sharif (CGVS, p. 10). Bijgevolg heeft u een uitgebreid familiaal netwerk in Mazar-e Sharif waar u op kunt terugvallen.

Tevens moet worden opgemerkt dat u van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 in de stad Mazar-e Sharif in het huis van uw echtgenote heeft verbleven (CGVS, p. 7, 8 & 10). Bijgevolg is de stad Mazar-e Sharif geen onbekend terrein voor u.

Bovendien verklaart u dat u in de 12de graad zat wanneer u stopte met school (CGVS, p. 11). Bijgevolg bent u naar Afghaanse normen hooggeschoold, hetgeen een pluspunt is om er werk te vinden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

De taskara op uw naam zonder foto en de kopieën van twee bijzondere identiteitskaarten van België op uw naam bevatten enkel informatie betreffende uw identiteit die niet meteen ter discussie staat. De e-mail dd. 26.03.2018 met daarin een medisch attest op uw naam dd. 23.03.2018 om uw afwezigheid op het geplande persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 22.03.2018 te verantwoorden, vermeldt enkel dat u niet naar de lessen kon gaan omdat u ziek was. De kopie van een brief dd. 22.06.2018 toont aan dat u vanaf 16 april 2018 een opleiding tot keuken- en zaalhulp volgt in Molenbeek en dat deze opleiding één jaar duurt. Ook wordt in deze brief vermeld dat uw gedrag onberispelijk is. Echter, deze brief bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in Afghanistan.

De door u neergelegde bundel medische attesten toont enkel aan dat u sinds 2009 of 2010 aan epilepsie lijdt en sindsdien klaagt over geheugenproblemen waarbij u moeite heeft om nieuwe informatie te onthouden. Echter, het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In het eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet".

Zij bespreken het begrip 'vluchteling', zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen de elementen van deze definitie toe. Verzoekers voeren aan dat zij vervolging vrezen door de taliban omdat eerste verzoeker een familielid, die lid was van de taliban, heeft aangegeven bij de overheid. Ter staving van hun subjectieve vrees verwijzen verzoekers naar de verklaringen van eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ter staving van hun objectieve vrees verwijzen verzoekers naar de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 met betrekking tot de risico's voor personen die geacht worden de overheid te steunen. Verzoekers voeren aan dat zij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kunnen inroepen. Zij wijzen er tevens op dat zij hun post bij de Afghaanse ambassade hebben verlaten zonder terug te keren naar Afghanistan.

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekers voeren aan dat zij geen belang hebben om leugenachtige verklaringen af te leggen over hun tewerkstellingen bij Y.K.. Zij menen verder dat hun tewerkstelling bij de Afghaanse ambassades in het Verenigd Koninkrijk en België voldoende is om in de negatieve aandacht te komen van de taliban. Zij wijzen erop dat dergelijke tewerkstelling een bewijs is dat zij banden hebben met machtige personen in Kabul en verwijzen naar de verklaringen van eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekers zullen tijdens de procedure nog bewijzen voorleggen inzake hun tewerkstelling bij Y.K..

Verzoekers menen dat meer aandacht werd besteed aan de kennis van eerste verzoeker over R. dan aan zijn verklaringen over Y.K. en dat nagelaten werd om rekening te houden met de informatie die hij verschaftte over Y.K. en zijn tewerkstelling. Verzoekers parafraseren en citeren uit eerste verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud hierover en vragen zich af *"Kan men zomaar z'n verhaal verzinnen? Natuurlijk niet."* Zij verwijzen verder naar eerste verzoekers verklaringen over R. tijdens zijn persoonlijk onderhoud en vragen zich af *"Kan iemand zoveel dingen verzinnen? Natuurlijk niet."* Verzoekers verklaren de lacunaire kennis van eerste verzoeker over de vader en het gezin van Y.K. door aan te voeren dat diens vader reeds was overleden voor zijn indiensttreding en dat diens gezin in Amerika woonde en niet in Afghanistan. Bovendien wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker sinds acht jaar niet meer in Afghanistan woont of voor Y.K. werkt, zodat hem niet kan worden verweten dat hij diens huidige functie niet kent.

Waar de bestreden beslissingen wijzen op het gebrek aan foto's met Y.K., voeren verzoekers aan dat *"Men moet geen foto's voorleggen om een tewerkstelling te bewijzen. Verzoekers hebben geen foto's met de ambassadeurs van Afghanistan in België en England en dit is geen reden om te twijfelen over hun tewerkstelling bij de ambassades."*

Verzoekers verwijzen verder naar eerste verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en naar het feit dat A.Q. diens schoonbroer was ter verklaring van het feit dat eerste verzoeker besloot om A.Q. na zijn arrestatie omwille van zijn lidmaatschap tot de taliban te helpen.

Verzoekers wijzen er verder op dat tweede verzoeker gedurende de zestien maanden na het vertrek van zijn vader uit Kabul in het huis van Y.K. verbleef, *“het meest veilige plek in Kabul”*. De verklaringen van tweede verzoeker over dit verblijf werden niet betrokken in de beoordeling van de commissaris-generaal.

Waar de bestreden beslissingen erop wijzen dat eerste verzoeker zeven maal naar Afghanistan is teruggekeerd, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker er zich niet ging vestigen, doch een kort en heimelijk bezoek bracht, waarbij hij niet verbleef op zijn vroegere verblijfplaatsen, maar in Faryab.

Verzoekers benadrukken verder dat zij het niet eens zijn met de motivering dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben door de taliban daar zij als ‘low level collaborators’ kunnen worden beschouwd. Zij benadrukken dat de taliban op de hoogte is van hun tewerkstelling bij Y.K. en dat zij een zichtbare functie hadden bij de Afghaanse ambassades, gezien *“de meeste Afghanen in België en Engeland op de hoogte [zijn] van deze tewerkstelling”*.

Verzoekers voeren verder aan dat zij de Afghaanse regels geschonden hebben door niet terug te keren naar Afghanistan en het risico lopen om bij hun terugkeer ondervraagd te worden door de NDS omwille van hun verzoek om internationale bescherming. Zij wijzen er verder op dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat eerste verzoeker een woordenwisseling had met de ambassadeur, een machtig man, en wijzen naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers verwijzen ten slotte nog naar een arrest van de Raad (RvV 8 februari 2018, n. 199 444) waarbij de commissaris-generaal dezelfde argumenten had gebruikt tegen een medewerker van de Afghaanse ambassade in Brussel om diens verzoek om internationale bescherming te weigeren, zijnde (i) twijfel over diens tewerkstelling, (ii) het feit dat hij familie bezocht had en (iii) het feit dat hij lang gewacht heeft om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met hun profiel.

Verzoekers lichten verder toe als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en door zijn lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen.

Vooraf verzoeker 1 een getraumatiseerde persoon die door een raketaanval zijn gezin verloren heeft.

Vooraf verzoeker 2 die een epilepsie patiënte is en zorgbehoevend is.”

Verzoeker citeert verder uit informatie over de situatie van terugkeerders in Afghanistan van UNHCR, IRIN, Oxfam, RDC en Amnesty International.

2.1.2. In een aanvullende nota van 3 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's *“Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2018.

2.1.3. Ter zitting leggen verzoekers met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een kopie van de taskara van de schoonbroer van eerste verzoeker (stuk 1);
- een kopie van de taskara van de schoonvader van eerste verzoeker (stuk 2);
- een bevestigingsbrief van verzoekers problemen (stuk 3);
- medische documentatie in hoofd van verzoekers (stukken 4-5);
- een kopie van de taskara van de echtgenote van eerste verzoeker (stuk 6).

2.1.4. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 leggen verzoekers een bevestigingsbrief neer van Y.K. inzake hun tewerkstelling neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gestemd.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij zich in wezen beperken tot het herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer kan de omstandige motivering van de bestreden beslissingen echter niet in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissingen oordeelden vooreerst terecht dat de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden in de verklaringen van eerste verzoeker. Vooreerst werd terecht geoordeeld dat: *“Zo is het opmerkelijk dat u na de eerste arrestatie van A.B. zonder meer ingaat op de vraag van de dorpsouderen om hem via Y.K. vrij te krijgen. Meer bepaald heeft u niemand gevraagd wat de verklaring van A.B. zelf was voor het feit dat hij midden in de nacht met twee anderen werd gevat met wapens (CGVS, p. 23). Uw verklaringen dat u het niet wilde weten en dat normale mensen die vijandschap hadden steeds gewapend zijn tijdens de nacht (CGVS, p. 23), doen geen afbreuk hieraan.”* Het verweer in het verzoekschrift dat A.Q. de schoonbroer van eerste verzoeker was en dat deze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat *“Hij was taliban, maar kreeg berouw als ik wist dat deze jongen zo was, dan heb ik mijn eigen ethiek, ik heb ook pijn gevoeld, ik heb veel geleden door de revolutie”* biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat eerste verzoeker zonder meer de vrijlating van A.B. zou regelen na diens arrestatie. Verzoekers gaan met hun verweer immers voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat *“Des te opmerkelijker is dit nalaten aangezien u verklaart dat A.B. voor 2001 al talib is geweest en dat u de taliban - ook al was het uw eigen bloed - begon te haten nadat uw gezin door hen was gedood en u het contact met de familie van uw overleden echtgenote stopzette (CGVS, p. 21 & 24). U gaf daarbij eveneens te kennen dat A.B. veel wreedheden had begaan tijdens het regime van de taliban (CGVS, p. 23).”* De Raad acht het gelet op deze vaststellingen ongeloofwaardig dat eerste verzoeker zomaar berouw zou tonen voor A.B., ondanks het feit dat zij familie zijn. Dit geldt naar het oordeel van de Raad temeer nu blijkt dat eerste verzoeker beroep diende te doen op zijn werkgever voor deze vrijlating en deze gunst aldus ook een zeker risico inhield voor eerste verzoeker indien bleek dat de vrijlating onterecht was.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift bovendien geen dienstige argumenten aan tegen de pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat *“Ook het gedrag van A.B. op de huwelijksceremonie een jaar na zijn vrijlating is uiterst opmerkelijk. Zo bekende hij er aan u dat hij een talib is en vroeg u om vergif in het eten van Y.K. en zijn bewakers te mengen (CGVS, p. 24). Dit terwijl u voor deze huwelijksceremonie helemaal geen contact had met A.B. (CGVS, p. 24). Het is zeer vreemd dat A.B. dergelijke zwaarwichtige ontboezemingen doet tegenover u die voordien geen contact met hem had en wiens echtgenote en vier kinderen om het leven waren gekomen door de taliban waarna u contact met uw schoonfamilie tot een minimum beperkte.”* Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissingen oordeelden verder terecht dat de ernst van verzoekers' vrees voor vervolging wordt ondergraven door de vaststelling dat tweede verzoeker pas zestien maanden na het vertrek van zijn vader, tevens Afghanistan verliet:

“Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw zoon Z.A. pas 16 maanden na u Afghanistan heeft verlaten. Immers, uit de stempels in uw Afgaans dienstpaspoot dd. 11.03.2010 blijkt dat u op 27 juli 2010 in Heathrow - een luchthaven in het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier) - aankwam (document 1). Uw zoon verklaart dat hij tot november 2011 in Kabul was (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 6). Dit blijkt ook uit zijn Afgaans dienstpaspoot dd. 30.07.2011 waarin stempels bevestigen dat uw zoon op 27 november 2011 met het vliegtuig vertrok uit Afghanistan en de volgende dag landde in België (zie administratief dossier).

De vaststelling dat uw zoon – die dezelfde asielmotieven aanhaalt als u (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 16) – pas 16 maanden na u Afghanistan heeft verlaten, ondermijnt de ernst van jullie verklaarde vrees.” Het loutere feit dat tweede verzoeker gedurende de zestien maanden na het vertrek van zijn vader uit Kabul in het huis van Y.K. verbleef en dat dit een veilige plek was, kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissingen. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt immers dat hij omwille van de bedreigingen van A.Q. Afghanistan heeft verlaten, ook al werkte en woonde hij op dat moment in het huis van Y.K. (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 6, 13, 20). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat eerste verzoeker, die later in de Afghaanse ambassade in het Verenigd Koninkrijk werkzaam was, alle maatregelen zou nemen opdat zijn zoon ook zo snel mogelijk Afghanistan kan verlaten. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat dit niet het geval was. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de ernst van verzoekers vrees voor vervolging.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht als volgt:

“Wat ook de ernst van uw verklaarde vrees ernstig ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw vertrek uit Afghanistan in 2010 nog zeven keer gedurende verschillende weken vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan. Zo blijkt uit de stempels in uw twee dienstpaspapieren dat u van 18 juli 2011 tot 22 augustus 2011, van 23 februari 2012 tot 6 maart 2012, van 21 oktober 2012 tot 16 november 2012, van 11 oktober 2013 tot 16 november 2013, van 19 september 2014 tot 18 oktober 2014, van 28 oktober 2016 tot 14 november 2016 en van 18 november 2016 tot 27 november 2016 in Afghanistan verbleven heeft (document 1). Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze uw verklaarde vrees ten opzichte van Afghanistan. Uw verklaring dat u steeds van Kabul doorvloog naar Mazar-e Sharif om van daar met de wagen naar Faryab te reizen (CGVS, p. 8-9), verandert helemaal niets aan bovenstaande vaststelling (CGVS, p. 8-9). De vaststelling dat u zeven keer naar Afghanistan bent teruggekeerd staat immers haaks op uw eigen verklaringen dat de taliban overal in Afghanistan zijn en dat ze, waar u ook zou zijn, te weten zouden komen dat u bent teruggekeerd en u een doelwit zou worden (CGVS, p. 30). Bovendien blijkt uit de stempels in uw meest recente dienstpapier dat u zich in november 2016 op totaal andere locaties in Afghanistan hebt bevonden. Op 14 november 2016 stak u immers met de auto de grens met Pakistan over vanuit Torkham in de provincie Nangarhar. Vier dagen later reed u via dezelfde grensovergang Afghanistan opnieuw binnen met de wagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Torkham zich aan de oostkant van Afghanistan bevindt, terwijl Faryab, waar u zich tijdens uw bezoeken aan uw thuisland steeds zou hebben bevonden, zich in het noorden bevindt en aan Turkmenistan grenst. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw voorgehouden vrees ten opzichte van Afghanistan.

Ook de vaststelling dat uw zoon Z.A. - die dezelfde asielmotieven als u aanhaalt - van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 vrijwillig in Afghanistan verbleven heeft (zie administratief dossier), ondermijnt verder de ernst van de door jullie aangehaalde vrees. Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat hij toen in de stad Mazar-e Sharif in het huis van zijn echtgenote, die de dochter van uw broer is, heeft verbleven (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 7, 8 & 10).”

Het loutere feit dat eerste verzoeker niet naar Afghanistan terugkeerde om er zich te vestigen en dat hij niet naar zijn eerdere verblijfplaatsen ging, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers veelvuldige terugkeer naar Afghanistan, onder andere om te huwen en familie te bezoeken, onverenigbaar is met hun verklaringen dat zij in Afghanistan vervolging vrezen omwille van de taliban, temeer gezien eerste verzoeker verklaarde dat de taliban overal in Afghanistan aanwezig is en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een doelwit zal vormen (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 30).

Verzoekers voeren verder geen verweer tegen volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen:

“Tevens moet worden opgemerkt dat u – na verschillende keren te hebben gevraagd of uw familieleden in Afghanistan problemen met uw vervolgers hebben gekend – geen enkel concreet voorbeeld aanhaalt waaruit blijkt dat uw familieleden in Afghanistan enige problemen met uw vervolgers zouden hebben gekend. U komt namelijk niet verder dan te stellen dat ze jullie pijn zullen doen met de dochter van uw broer - die tevens uw schoondochter is - indien ze het kunnen, dat u uw schoondochter verbiedt ergens naartoe te gaan en dat ze niet veel serieuze vijandschap tegenover dit meisje en uw broers hebben (CGVS, p. 28). Ook dit ondermijnt uw verklaarde actuele vrees.

In verband met uw opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud dd. 25 juni 2018 die uw advocaat op 13 augustus 2018 mailde, moet worden vastgesteld dat u hierin stelt dat uw familieleden in Mazar-e Sharif wonen, dat niemand weet waar ze wonen en dat ze niet werden gevisieerd door de taliban omdat die het enkel op u gemunt hebben en niet op uw familie (zie administratief dossier). Deze verklaring valt evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw hierboven reeds geciteerde verklaring dat de taliban - indien ze het kunnen – jullie pijn zullen doen met uw schoondochter (CGVS, p. 28).”

Voorgaande motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad.

De Raad merkt op dat, waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers geen bewijzen voorleggen van het bestaan van A.B., verzoekers ter zitting een kopie van een taskara neerleggen van A.B., diens vader en diens zus Z., die tevens de echtgenote was van eerste verzoeker. Vooreerst merkt de Raad op dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien merkt de Raad op dat, in zoverre deze documenten het bestaan van A.B. en diens verwantschap met verzoekers kunnen staven, zij geen bewijs kunnen vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten. De neergelegde identiteitsdocumenten hebben immers louter betrekking op persoonsgegevens en kunnen aldus de vermeende vervolgingsfeiten niet staven.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift erop wijzen dat zij een risicoprofiel hebben omwille van hun werkzaamheden bij Y.K. en bij de Afghaanse ambassade in het Verenigd Koninkrijk en België en dat hun tewerkstelling bij de Afghaanse ambassade voldoende is om in de negatieve aandacht te komen van de taliban, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen terecht werd geoordeeld dat louter verzoekers profiel niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zouden dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd. De bestreden beslissingen oordeelden hierbij op pertinente en correcte wijze als volgt:

“U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van jullie tewerkstelling voor Y.K. in Kabul (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat jullie deze werkzaamheden gestaakt hebben en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) geïdendeerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards’ (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u en uw zoon – u begon begin 2009 als kok voor Y.K. te werken en u heeft dit werk 18 maanden gedaan (CGVS, p. 6 & 10), uw zoon werkte er van 2009 tot eind 2011 als ober (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 12) - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden geïdendeerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64). Het risico om in de Afghaanse stad Mazar-e Sharif, waar jullie over een intern vluchtalternatief beschikken (cfr infra), door uw belagers te worden geïdendeerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Immers, er kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen met uw schoonbroer A.B. (zie supra).

Bovenstaande redenering geldt eveneens voor het - wel geloofwaardig geachte - werk dat u en uw zoon respectievelijk als kok en bewaker jarenlang hebben verricht op de Afghaanse ambassades in het Verenigd Koninkrijk en Brussel en dat op zich evenmin volstaat om jullie de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u geen concrete vrees aanhaalt omtrent uw werk als kok in deze Afghaanse ambassades. Immers, wanneer deze vraag u verschillende keren wordt gesteld, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw verklaarde problemen met uw schoonfamilie waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten en te stellen dat de protection officer weet wat de taliban met een ordinaire mens doen wanneer ze hem vatten en dat u een populaire persoon bent (CGVS, p. 30). Echter, u heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de taliban op de hoogte zouden zijn dat u als kok voor deze ambassades heeft gewerkt.

Ook uw zoon haalt op geen enkel moment een concrete vrees aan omwille van zijn werk als bewaker in de Afghaanse ambassade in geval van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Immers, wanneer hem deze vraag wordt gesteld, stelt hij dat dit geen problemen voor hem zal veroorzaken en verwijst hij vervolgens naar zijn voorgehouden problemen met A.B. waardoor hij een doelwit van de taliban zou worden (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 19). Ook wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud deze vraag opnieuw wordt gesteld omdat hij aangaf dat hij het niet goed had begrepen, verklaarde uw zoon louter A.B. en andere talibs te vrezen (CGVS, p. 20). Wanneer hierna werd gevraagd waarom hij door zijn werk in België problemen zou krijgen met A.B., greep hij echter opnieuw terug naar zijn eerder verklaarde problemen en stelde hij dat de taliban zich zouden wreken op zijn vader omdat het zijn schuld was dat A.B. in de gevangenis terecht was gekomen (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 20).

Bovendien heeft uw zoon op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de taliban ervan op de hoogte zouden zijn dat hij als bewaker voor de Afghaanse ambassade in België heeft gewerkt."

Waar verzoekers aanvoeren dat de taliban ervan op de hoogte is dat zij werkzaam waren bij Y.K., merkt de Raad vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zij in het verleden in Afghanistan vervolgd werden door de taliban, zodat hun verweer dat de taliban op de hoogte is van deze tewerkstelling een blote bewering betreft. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers eerder een laag profiel hebben omwille van deze tewerkstelling, temeer gezien zij sinds 2010-2011 niet meer werkzaam zijn geweest voor Y.K..

Verzoekers beperken hun verweer verder tot de louter blote bewering dat zij weldegelijk zichtbare functies hadden bij de ambassade, doch zij slagen er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen hieromtrent te weerleggen. Deze motivering wordt dan ook integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoekers verder in het verzoekschrift nog aanvoeren dat zij de Afghaanse regels geschonden hebben door naar na hun ontslag bij de ambassade niet onmiddellijk terug te keren naar Afghanistan en bij een eventuele terugkeer door de NDS zullen ondervraagd worden over hun verzoek om internationale bescherming in België, merkt de Raad op dat dit een blote bewering die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens en die derhalve niet wordt aangenomen door de Raad. Het loutere feit dat eerste verzoeker een woordenwisseling had met de huidige ambassadeur kan immers niet aantonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd door de Afghaanse autoriteiten.

Verzoekers' verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval.

Er mag van verzoekers, die beweren vervolgd te worden in Afghanistan en daarom internationale bescherming vragen, dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij zo spoedig mogelijk na hun ontslag bij de Afghaanse ambassade een verzoek om internationale bescherming indienen. Dat verzoekers nalieten dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofd en wijst erop dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. De bestreden beslissingen oordeelden terecht dat:

"Voorts moet worden opgemerkt dat uit uw voorgelegde documenten blijkt dat u en uw zoon hoogstwaarschijnlijk al langer zijn gestopt met jullie werk bij de Afghaanse ambassade in Brussel dan jullie voorhouden. Zo verklaart u dat u en uw zoon ongeveer een maand voor jullie verzoek om internationale bescherming dd. 13 september 2017 zich gedwongen voelden om ontslag te nemen op de Afghaanse ambassade in België (CGVS, p. 17). Wanneer op het CGVS gevraagd wordt of u documenten heeft die aantonen dat u gestopt bent met uw werk voor de Afghaanse ambassade, bevestigt u dit en stelt u dat u dit document bent vergeten mee te brengen, maar dat uw zoon het document zal zoeken (CGVS, p. 14). Even later stelt u dat aan u een ontslagbrief werd gegeven maar niet aan uw zoon (CGVS, p. 19). Op 2 juli 2018 ontving het CGVS een document van de Afghaanse ambassade in België op uw naam. Echter, op dit document is vermeld dat uw contract afliep op 31 januari 2017 en dat u uw laatste salaris op 2 februari 2017 ontving (document 6). Ook in het vakje "nieuwe job" werd niets ingevuld (document 6). Bijgevolg kan dit document beschouwd worden als het document in verband met uw ontslag bij de Afghaanse ambassade in België dat u verklaart in handen te hebben. Aangezien u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 13 september 2017 en uit het neergelegde document blijkt dat u reeds op 31 januari 2017 bent gestopt met uw werk bij de Afghaanse ambassade, is uw verklaring dat u en uw zoon ongeveer een maand voor jullie verzoek om internationale bescherming jullie ontslag hebben gegeven, incorrect. De vaststelling dat u en uw zoon pas zeven maanden na jullie ontslag op de Afghaanse ambassade in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaarde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Jullie verklaringen dat jullie nog een visum hadden tot 2019 (CGVS, p. 17 ; CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 5), kan de vaststelling van het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming niet verschonen. Er kan immers worden verwacht dat u dit onmiddellijk doet.

Ook de kopie van een salarisrooster voor lokale werknemers toont aan dat u maar tot 31 januari 2017 voor de Afghaanse ambassade in België heeft gewerkt. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat u op dit document enkel heeft getekend voor de "januari module" tot 12 dalwa 1395 en niet meer voor de "februari module". Uit de objectieve beschikbare informatie blijkt dat 12 dalwa 1395 overeenkomt met 31 januari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Uw zoon heeft op dit document nog wel getekend voor de "februari module" tot 10 hut 1395, hetgeen overeenkomt met 28 februari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Aangezien u verklaart dat u ongeveer vier dagen voor uw zoon bent gestopt met werken op de Afghaanse ambassade in België (CGVS, p. 17) en uw zoon verklaart dat u één of anderhalve maand voor hem bent ontslagen op de ambassade (CGVS zoon Z.A. dd. 25.06.2018, p. 9), is het niet aannemelijk dat uw zoon nog na 10 hut 1395 – ofte 28 februari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender - voor de Afghaanse ambassade heeft gewerkt.

In verband met uw opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud dd. 25 juni 2018 die uw advocaat op 13 augustus 2018 mailde, moet worden vastgesteld dat u hierin stelt jullie vaste medewerkers van de ambassade waren, dat jullie dachten dat jullie nooit meer naar Afghanistan moesten terugkeren en dat jullie daarom niet direct asiel hebben aangevraagd (zie administratief dossier). Ook stelt u in deze e-mail dat jullie werden gedwongen om ontslag te nemen en dat daarom jullie leven in gevaar was bij terugkeer (zie administratief dossier). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er u en uw zoon helemaal niet wordt verweten dat jullie niet meteen na aankomst in België in 2011 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Wat jullie wel wordt verweten is de vaststelling dat u en uw zoon pas zeven maanden na jullie ontslag op de Afghaanse ambassade in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. In verband met jullie verklaring dat jullie dachten dat jullie nooit meer naar Afghanistan moesten terugkeren, moet bovendien worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Afghanistan in 2010 nog zeven keer gedurende meerdere weken vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan en dat uw zoon Z.A. van 12 juli 2013 tot 14 augustus 2013 vrijwillig in Afghanistan – meer bepaald Mazare Sharif - heeft verbleven (zie supra)."

Voorgaande vaststellingen, die bij gebrek aan dienstig verweer integraal worden overgenomen door de Raad, doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' vrees voor vervolging.

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoekers neergelegde paspoorten, Belgische identiteitskaarten, en taskara's van hen en hun familieleden hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. De neergelegde documenten van de Belgische ambassade werden hierboven reeds besproken en kunnen bovendien enkel verzoekers tewerkstelling bij deze ambassade aantonen, die evenwel niet wordt betwist in de huidige stand van het onderzoek. Wat de door verzoekers in hun aanvullende nota neergelegde bevestigingsbrief van de Afghaanse autoriteiten betreft, merkt de Raad op dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad stelt bovendien vast dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu uit de inhoud ervan blijkt dat deze werd opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen. Dat verzoekers deze brief slechts in deze fase van de procedure neerleggen, zonder een verklaring te bieden waarom zij deze stukken nu pas kunnen voorleggen, is bovendien geheel niet aannemelijk en doet, samen met het gesolliciteerde karakter ervan, afbreuk aan de bewijswaarde van deze brief.

De door verzoekers neergelegde e-mail en kopie van de brief van het opleidingscentrum in hoofde van tweede verzoeker heeft louter betrekking op hun integratie en het verloop van hun procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België. Deze documenten zijn niet relevant bij de beoordeling van onderhavige verzoeken om internationale bescherming. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten neergelegd in verband met de medische problematiek van tweede verzoeker, merkt de Raad op dat uit hieruit blijkt dat tweede verzoeker lijdt aan epilepsie en hierdoor geheugenproblemen heeft. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zijn gezondheidstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België, gezien de bestreden beslissingen niet gebaseerd werden op enige vergetelheden in hoofde van tweede verzoeker. De bestreden beslissingen oordeelden inzake verzoekers medische problemen bovendien terecht dat: *"In verband met uw verklaring dat u niet terug kunt keren naar Afghanistan omwille van uw epilepsie omdat de dokters en de medicatie in Afghanistan niet goed zijn en omdat u hier iedere zeven maanden naar de dokter gaat voor een check up (CGVS, p. 19), dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk werd behandeld in Afghanistan (CGVS, p. 20).*

Ook uw vader stelt dat er een MRI-scan van uw hersenen werd gemaakt in Kabul en dat u medicatie in Afghanistan kreeg (CGVS vader L.M.A. dd. 25.06.2018, p. 4). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen in Afghanistan (zie supra), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in 2009 niet naar buiten mocht in Afghanistan omwille van de problemen waardoor u geen medische behandeling kreeg (CGVS, p. 4, 5 & 19). Overigens dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.” Deze motivering wordt niet dienstig betwist door verzoekers in hun verzoekschrift en aldus integraal overgenomen door de Raad.

Wat betreft de door verzoekers neergelegde medische documentatie waaruit blijkt dat eerste verzoeker in 2016 een medische behandeling heeft gevolgd in Pakistan, merkt de Raad op dat verzoekers niet in *concreto* toelicht op welke manier deze stukken de door hun aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. De Raad merkt hierbij op dat, in zoverre verzoekers het bezoek van eerste verzoeker aan Pakistan in 2016 willen documenteren, deze documenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat uit verzoekers paspoort blijkt dat hij van en naar Pakistan de grens heeft overgestoken via Torkham in Afghanistan en dat hij aldus op andere plaatsen dan Faryab geweest is gedurende zijn bezoeken aan Afghanistan (zie *supra*).

Waar verzoekers in hun aanvullende nota van 17 januari 2019 nog een document voorleggen van hun ex-werkgever Y.K. ter staving van hun werkzaamheden als kok en ober, merkt de Raad op dat dit document na de sluiting van de debatten werd gevoegd, zodat dit ambtshalve wordt geweerd (artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Volstrekt ten overvloede blijkt uit de bestreden beslissingen dat louter verzoekers' tewerkstellingen bij Y.K. niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekers op een veilige en wettige manier kunnen reizen naar en zich toegang kunnen verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de stad Mazar-e-Sharif te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

De bestreden beslissingen oordeelden hierbij vooreerst terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op “highprofile” doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat de informatie die de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis brengt deze analyse van de veiligheidssituatie genoegzaam bevestigt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoekers over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de stad Mazar-e-Sharif.

De bestreden beslissingen oordelen op goede gronden dat verzoekers in staat zijn om de reis naar Mazar-e-Sharif te maken en er zich te vestigen. Uit het EASO-rapport “Country Guidance Afghanistan” van juni 2018 blijkt immers dat Mazar-e-Sharif bereikbaar is via een luchthaven. Uit de verklaringen van eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat hij zeven keer teruggekeerd is naar Afghanistan, waarbij hij steeds van Kabul naar Mazar-e-Sharif is gevlogen (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 9). Tweede verzoeker verklaarde dat hij van 2 juli 2013 tot 14 augustus 2013 naar de stad Mazar-e-Sharif terugkeerde om er bij zijn echtgenote te wonen (Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7-8, 10). Hieruit kan blijken dat de gezondheidstoestand van tweede verzoeker hem niet belet om de reis naar Mazar-e-Sharif te maken.

In de bestreden beslissingen wordt ook omstandig ingegaan waarom redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij zich in Mazar-e-Sharif vestigen, gelet op de aanwezigheid van een familiaal netwerk. Uit de verklaringen van tweede verzoeker blijkt immers dat hij drie ooms langs vaderskant heeft die in Mazar-e-Sharif wonen en dat hij twee tantes langs vaderskant heeft (Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11), hetgeen impliceert dat eerste verzoeker drie broers heeft die in Mazar-e-Sharif wonen en dat hij twee zussen heeft. Er kan aldus geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van eerste verzoeker dat hij slechts één broer en één zus heeft (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11). De door tweede verzoeker aangehaalde geheugenproblemen kunnen deze tegenstrijdigheid immers niet verklaren of weerleggen, nu deze niet gebaseerd is op vergetelheden in hoofde van tweede verzoeker. Bovendien is de verklaring van eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat de plaats Deh Dadi, waar zijn zus B.G. woont, ver gelegen is van Mazar-e-Sharif (*Ibid.*, p. 14), niet geloofwaardig. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat dit op slechts vijftien kilometer van Mazar-e-Sharif gelegen is (Landeninformatie, stuk 18, nr. 13-14). Bovendien woont tweede verzoekers echtgenote in Mazar-e-Sharif en heeft verzoeker van 2 juli 2013 tot 14 augustus 2013 er bij zijn echtgenote verbleven (Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7-8, 10). Verzoekers verklaarden bovendien dat zij nog steeds contact hebben met hun familie (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 16; Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij er bij een terugkeer naar Mazar-e-Sharif kunnen rekenen op hun steun en bescherming.

De Raad merkt bovendien nog op dat eerste verzoeker tot de negende graad (L.M., DVZ-verklaring, stuk 18, p. 4) en tweede verzoeker tot de twaalfde graad (Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11) naar school is geweest. Eerste verzoeker is bovendien werkzaam geweest als tapijtenhandelaar, kok bij Y.K. en de Afghaanse ambassade in België en het Verenigd Koninkrijk en dat tweede verzoeker werkzaam geweest is als ober bij Y.K. en bewaker bij de Afghaanse ambassade in België (L.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 5-7; Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11). Derhalve kan worden aangenomen dat zij over de nodige scholing en werkervaring beschikken om in Mazar-e-Sharif in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen concrete of pertinente motieven aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen. De aan het verzoekschrift toegevoegde algemene informatie met betrekking tot terugkeerders heeft vooreerst geen betrekking op de stad Mazar-e-Sharif en doet verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers over de nodige beroepservaring en een uitgebreid familiaal netwerk beschikken om er zich bij een terugkeer naar Afghanistan te kunnen vestigen.

Het loutere feit dat eerste verzoeker getraumatiseerd is door de raketaanval waarbij zijn familie stierf kan aan deze vaststellingen evenmin afbreuk doen, temeer gezien hij nalaat om enig bewijs bij te brengen van psychologische problemen in zijn hoofd. Waar verzoekers verder nog wijzen op de gezondheidstoestand van tweede verzoeker, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het bovenstaande blijkt dat deze wel degelijk een behandeling kreeg in Afghanistan. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat het voor tweede verzoeker onmogelijk zou zijn om in Mazar-e-Sharif een passende behandeling te krijgen voor zijn epilepsie, temeer nu blijkt dat hij van 2 juli 2013 tot 14 augustus 2013 zonder problemen in deze stad heeft verbleven. Verzoekers epilepsie vormt evenmin een element waaruit kan blijken dat hij een verhoogde kans loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mazar-e-Sharif plaatsvindt. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat tweede verzoekers gezondheidstoestand een beletsel vormt voor hun vestiging in de stad Mazar-e-Sharif.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mazar-e-Sharif een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP